

ПРОТОКОЛ

№ 222

гр. Бургас, 12.12.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Станка Ст. А.
и прокурора И. Анг. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Галина Т. Канакиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600220 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 11:00 часа се явиха:

Жалбоподателят подсъдим Н. В. М. се явява лично.

Явяват се и упълномощените защитници адвокат Ж. Ж. и адвокат А. Т. от АК-София.

За Апелативна прокуратура-Бургас, се явява Заместник на Апелативния прокурор – К..

По хода на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Няма процесуални пречки, да се даде ход на делото.

АДВ. Ж.: Моля да дадете ход на делото.

АДВ. Т.: Моля да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ М.: Съгласен съм днес да се гледа делото.

Съдът, като изслуша становищата на страните и предвид личното присъствие в съдебната зала на всички призовани лица намира, че няма пречка за разглеждане на делото,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

Страните заявиха, че нямат искания за отводи към съдебния състав, прокурора и секретаря.

ДАВА ХОД НА съдебно следствие.

ПРОКУРОРЪТГ: Няма да сочим нови доказателства.

АДВ. Ж.: Нямаме доказателствени искания. Няма да сочим нови доказателства.

АДВ. Т.: Нямаме доказателствени искания. Няма да соча нови доказателства.

Съдът, като изслуша становищата на страните и като не намери служебна необходимост от събиране на допълнителни доказателства,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА приложените към делото доказателства.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателствата и съдебното следствие.

ДАВА ход на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, постановената присъда се оспорва като неправилна пред Вас на всички предвидени в закона основания, поради допуснати нарушения на процесуалните правила, необоснованост на фактическите констатации, водещи до неправилно приложение на материалния закон и поради явна несправедливост на наложеното наказание.

Считам жалбата за неоснователна и моля да я оставите без уважение.

Първоинстанционният съдебен акт отговаря на всички изисквания на разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК, като изложените в него фактически констатации са подробно мотивирани, въз основа на анализ на цялостната доказателствена съвкупност, обсъдени са и е взето отношение по всички направени възражения, съответно посочено е кои доказателства се приемат за достоверни и кои не.

На първо място следва да посочим, че възражението за процесуална негодност на протокола за оглед на местопроизшествието като доказателствено средство в процеса е неоснователно. В мотивите си към съдебния акт съдът е изложил съображенията си за това и напълно споделям тези съображения. Този протокол е съставен по предвидения в НПК ред от компетентен орган, съобразно правомощията на служителите на полицията, изрично регламентирани в правните норми на разпоредбите на чл. 52, ал. 1, т. 3 от НПК, чл. 194, ал. 4 НПК, чл. 212, ал. 2 от НПК и чл. 356 НПК, в предвидената от закона писмена форма, с присъствие на всички задължителни реквизити, подписан е без възражения от поемните лица, участвали в това процесуално действие по разследването, включително от поемните лица Т. и Станчев, които с подписа си са удостоверили времето, начина, реда на извършването му, участвалите в него лица и намерените банкноти. С оглед спецификата на случая, при който деянието е извършено в късните часове на нощта, на пътна артерия в едно курортно населено място считам, че огледът на местопроизшествието се явява едно неотложно действие по разследването, което непосредствено следва получаването на съобщение за факта на извършеното престъпно деяние, като по никакъв начин не ограничава правата на страните в процеса. Поради това полицейските органи са компетентни да го извършат и без да има изрично възлагане, като гаранция за пълнотата на разследването. Съгласно установената съдебна практика, преценката за неотложност е предоставена на органа, който извършва действието, поради което сама по себе си тя не подлежи на съдебен контрол и в този смисъл е Решение № 91/14.06.2016 г. по н.д. № 344/2016 г., I н.о. на ВКС. Поради това доводите на защитата за това, че полицейските служители могат да извършват такива действия по разследването единствено и само в случаите, когато са им възложени от прокурор или от разследващ орган, съставляват

превратно, т.е. неправилно тълкуване на процесуалния закон. Считам по аналогичен начин за неоснователно и възражението, че банкнотите не са приложени по делото по предвидения в НПК ред именно поради твърдяната процесуална негодност на този протокол.

На следващо място, по делото е установен и фактът, че поемните лица са присъствали при извършването на това процесуално действие по разследването, поради което е напълно необосновано твърдението, че огледът на местопроизшествието е извършен в тяхно отсъствие. При преценката на показанията на свидетеля Т. следва да се отчитат условията, при които той е наблюдавал действията на разследващия орган, съответно и обстоятелството, че това действие, извършено на 10.07.2020 г., т.е. в един отдалечен понастоящем период от време, доколкото това действие е абсолютно инцидентно за този свидетел. Поради това липсата на спомен или наличието на противоречие в показанията на свидетеля Т. не внася съмнение относно мястото, където са намерени банкнотите, като в случая от значение е единствено обстоятелството, че с подписите си участвалите в това действие лица са потвърдили верността на съдържанието на протокола. Гореизложеното се потвърждава и от показанията на свидетеля Кирков, който е категоричен, че при извършените от него действия по заснемане, изземане и запечатване на банкнотите задължително са присъствали и поемни лица, като без значение е обстоятелството, че не си спомня кои са тези поемни лица. Това се потвърждава и от цялата доказателствена съвкупност, включително и от показанията на свидетеля Т., който в нито един момент не твърди, че на местопроизшествието не е присъствало второ поемно лице, а напротив – заявява, че на огледа е присъствало „това момче от баничките“, което полицаите са намерили в по-късните часове на нощта. Всеки от разпитаните лица в качеството на свидетели, свидетелства за фактите, които лично е възприел от своята гледна точка. Не можем нито да очакваме, нито да искаме свидетели, които имат различни субективни възможности за възприемане, запаметяване и възпроизвеждане на събитията да ги възпроизвеждат пред нас по един абсолютно идентичен начин, доколкото, както казах, те имат различни възможности за това, доколкото са се намирали на различно място и в различно положение спрямо местопроизшествието и установения извършител. Много често тази идентичност е изтъквана именно от защитата като аргумент за недостоверност на дадените показания, защото

на практика такава идентичност не се постига при обикновено наблюдение на едно местопроизшествие.

На следващо място – фактът, че при анализа на доказателствената съвкупност са кредитирани показанията, дадени от свидетеля П., В. и Д., в качеството им на служители на полицията, а не са кредитирани обясненията на подсъдимия като доказателствен източник в процеса, също не съставлява процесуално нарушение, като в случая не се спори, че посочените свидетели не са извършвали действия по разследване и не съществува пречка, по смисъла на чл. 118, ал. 2 от НПК, да свидетелстват за фактите и обстоятелствата, които са възприели. В конкретния случай показанията им са равностойно доказателствено средство, като достоверността им е преценена при съпоставяне с останалата доказателствена съвкупност, поради което не съществува никаква пречка съдът да установи въз основа на тях фактическите си констатации по делото, когато ги приема за достоверни.

По делото няма никакви доказателства за наличие на никакви лични отношения между подсъдимия и служителите на полицията, конкретните свидетели, както и за никаква друга причина служителите на полицията да желаят той да бъде злепоставен, като не са налице и доказателства за това, че те са създали преднамерено тази обстановка, поради което считам, че показанията на полицаите са без предубеденост или заинтересованост от изхода на делото.

Всички доказателствени източници в мотивите към съдебния акт са интерпретирани съобразно тяхното действително съдържание и смисъл, без да им се придава значение, каквото те не притежават. За да кредитира показанията на полицейските служители – свидетелите П., В. и Д., съдът е отчел категоричността, яснотата, последователността и безпротиворечивостта на техните показания и на факта, че те категорично са поддържали тези показания в съдебното производство относно обстоятелството за това, че подсъдимият е дал парична сума в размер на 200.00 лв. с конкретно посочената цел, както и за действията, чрез които е преустановил своята фактическа власт върху тях, пускайки ги в отвореното куфарче с винтоверта. Поради това съдът обосновано е мотивирал изводите си за липсата на противоречивост, логически несъответствия или непълноти в тези показания. Не са констатирани противоречия и относно казаните реплики от подсъдимия

по време на извършване на деянието, като тези гласни доказателствени средства, които посочих до сега, са обсъдени и съпоставени и с показанията на свидетелите М. и К., на които те не противоречат, доколкото последните не са наблюдавали към този момент действията на този полицаи и на подсъдимия, разговаряли са с останалите полицейски служители и не са имали възможност да възприемат ситуацията в цялост, което се потвърждава и от обясненията на подсъдимия.

В мотивите към съдебния акт първоинстанционният съд е посочил какви факти приема за установени и въз основа на какви доказателства, поради което възраженията за необоснованост на направените изводи в тази насока считам за неоснователни.

В случая не са спорни основанията за съставяне на АУАН по чл. 150 от ЗДП за нарушението, извършено от свидетеля К., както и законосъобразността на действията на полицейските служители по отнемане на свидетелството за регистрация и снемане на регистрационните номера на л.а. "П. К.", управляван от него. Не е спорен и фактът, че служителите от полицейския екип П. и В. са разяснили не само на К., но и на свидетеля М. и на подсъдимия М. какви действия ще предприемат по силата на закона, поради което преди момента на даване на паричната сума от 200.00 лв. за всички на местопроизшествието е било ясно не само основанията за налагане на административната санкция, но и конкретните действия по служба, които са били длъжни да предприемат полицейските органи.

Установено е и съдържанието на репликите, които подсъдимият е отправил към полицейските служители и тяхната последователност, които също не се оспорват, като непосредствено след дадените му разяснения същият е попитал: „Може ли да направим нещо по въпроса?“, а след съставяне на акта за установяване на административното нарушение и преди предприемане на фактическите действия за демонтиране на номерата на автомобила се приближил до свидетеля П. и е казал: „Имам двеста лева, дайте да оправим нещата“. Непосредствено след това се навел и пуснал в отвореното куфарче два броя сгънати банкноти с номинал 100.00 лв., като свидетелите П., В. и Д. лично са възприели тези действия и показанията им в тази насока са еднозначни, като фактът, че само двамата, служителят П. и подсъдимият, са се намирали в този момент до куфарчето, се потвърждава от

показанията на останалите разпитани по делото свидетели.

Всички доказателствени източници, установяващи горепосочените факти, са обсъдени подробно и задълбочено от първоинстанционния съд, който след един прецизен анализ съвсем правилно не е кредитирал обясненията на подсъдимия като доказателствен източник и опита му да даде друго, различно по съдържание обяснение на отправените реплики, извън контекста на предприетите от него реални действия. Посоченият анализ на доказателствата обхваща в цялост комплексните характеристики на случилото се, поради което защитната версия на подсъдимия е не само недоказана, но и житейски неправдоподобна и нелогична.

Липсата на дактилоскопни следи по иззетите банкноти също не опровергава повдигнатото обвинение, което е видно и от заключението на вещното лице, дадено в съдебно заседание, съпоставено с факта, че при пускането им в куфарчето банкнотите са били сгънати, т.е. намирали са се в един по-малък и компактен размер, като е без значение къде са били държани преди даването им. Дактилоскопните следи са само едно косвено доказателствено средство, като липсата на такива следи не опорочава доказателствата, които са изследвани.

Преценени в тяхната съвкупност, доказателствата по делото изясняват по безспорен начин авторството на извършеното деяние и участието на подсъдимия в него.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновано е приел, че са осъществени всички обективни и субективни признаци на състава на престъпление по чл. 304а вр. чл. 304 ал. 1 от НК, като изложените от защитата аргументи за материална незаконосъобразност на съдебния акт считам за неправилни.

Правилно е приложен материалният закон, като активният подкуп под формата на изпълнителното деяние „даде дар или друга облага“ е реализиран чрез даване на парична сума в размер на 200.00 лв. и съгласно установената съдебна практика е довършен когато посочената сума е предоставена във фактическата власт на длъжностното лице – в случая „предоставянето“ е осъществено чрез установените конкретни действия по пускането на банкнотите в куфарчето, използвано от полицейските служители.

Твърденията, че подкупът е даден само на свидетеля П. за да не извърши той посочените действия по служба, а не на двамата полицейски органи П. и В., работили съгласувано и съвместно като полицейски екип от автоконтрольори при извършване на проверката и санкциониране на нарушителя, каквото е повдигнатото обвинение, са несъстоятелни и не обосновават несъставомерност на инкриминираното деяние.

Безспорно е установено, че парите са дадени, за да не извършат двамата полицейски служители възложените им действия по служба, които осъществявали съвместно – да не демонтират и да не отнемат регистрационните табели на лекия автомобил, т.е. за конкретно бездействие по служба. Гореизложените действия на практика възпрепятстват движението на автомобила, собственост на търговско дружество, представлявано от бащата на подсъдимия и управлявано преимуществено от подсъдимия, поради което доводът за липса на мотив за даване на подкуп е несъстоятелен. Напротив, мотивът за това негово действие е пределно ясен и доказателствено установен. Поради това фактът дали водачът на автомобила е бил правоспособен или не, касае единствено неговата лична наказателна отговорност и поведението на свидетеля К., но няма отношение към съставомерността на деянието и мотива на подсъдимия за даване на подкуп с цел да преустанови действията на полицаите и продължи придвижването си с автомобила.

Във въззивната жалба липсват конкретни аргументи в какво се изразява несправедливостта на наложените наказания „лишаване от свобода“ и „глоба“, като считам, че същите не са „явно несправедливи“ като размер и начин на изтърпяване, а са занижени предвид високата обществена опасност на деянието.

В конкретния случай съдът е индивидуализирал размера на наказанията по реда на чл. 54 от НК, при много съществен и значителен превес на смекчаващи отговорността обстоятелства, малко над минималния, предвидено в закона за това престъпление, а именно 6 месеца „лишаване от свобода“, съответно в минимален размер е наложено и наказанието „глоба“. В тази насока съдът е акцентирал върху данните за личността на подсъдимия, чистото му съдебно минало, трудова ангажираност и семейно положение, въз

основа на които е направил извод за ниска степен на обществена опасност на дееца, което прокуратурата не оспорва. В случая обаче, като такова обстоятелство е отчел и факта, че нарушението на разпоредбата на чл. 150 от ЗДП, във връзка с което са предприети действията на полицейските органи за сваляне и изземване на регистрационните табели на л. а. "П.", не е извършено от подсъдимия, което обстоятелство, независимо, че в случая то няма отношение към поведението на подсъдимия и инкриминираното деяние, т.е. това смекчаващо отговорността обстоятелство леко е надценено в конкретните мотиви на съда.

Едновременно с това прави впечатление, че съдът не е изложил аргументи и е игнорирал високата степен на обществена опасност на престъплението, свързана с широкото разпространение на този вид престъпни деяния, както и с размера на дадената като подкуп сума, поради което следва тези обстоятелства да бъдат отчетени като отегчаващи такива. В случая от значение е и фактът, че демонстративно е даден подкуп на две длъжностни лица в присъствието на други лица на местопроизшествието. Посочените смекчаващи отговорността обстоятелства, съпоставени с отегчаващите такива, не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер, поради което не могат да обосноват приложението на чл. 55 ал. 1 т. 2 б. „б“ от НК.

В този смисъл моля да постановите Вашето решение, като потвърдите присъдата на БОС.

АДВ. Ж.: Уважаеми апелативни съдии, на първо място, по отношение на начина на формулиране на обвинителната теза, включително след изменението направено в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, още в пренията пред първоинстанционния съд взехме подробно отношение защо считаме, че тезата е напълно неясна. Потвърдена със съдебния акт тя не става по-ясна. Говори се, включително и днес представителят на държавното обвинение, за дал подкуп. Подкупът се счита довършен тогава, когато съответната, в конкретния случай, парична сума се окаже под фактическата власт на длъжностното лице, което следва да извърши или следва да се въздържа от извършването на определени действия. Каква е тази фактическа власт при така описаното в обвинителния акт изпълнително деяние? Къде е даването на подкупа? По отношение на това, че

са включени две длъжностни лица като адресати на въпросното действие, за мен е още по-неясно. Включително и двамата свидетели в хода на следствието пред първоинстанционния съд изрично уточниха, че са се намирали на голямо разстояние един от друг и че единствено свидетелят П. се е доближил до автомобила, който е бил спрял за проверка. В нито един момент, нито някой го твърди, извън прокуратурата, е имало разговори между свидетеля В. и подзащитния ни. Това по отношение на формулировката, отново казвам, подробно сме се спрели в пренията пред първоинстанционния съд.

По отношение на допуснатите съществени процесуални нарушения още в хода на досъдебното производство: В НПК лимитативно са посочени разследващите органи. И днес отново в съдебно заседание представителят на държавното обвинение развива теза как всеки полицейски орган можел да извърши действията при неотложност. Да, но при определени условия, които условия в конкретния случай не са налице. Протоколът за оглед се явява съставен от полицейски служител, който бил командирован в Районно управление-Ц., който не е разследващ полицай, на него не му е възложено действието, въпреки по делото липсва какъвто и да е акт, който да санира това действие, било то постановление на разследващ полицай, било то постановление на прокуратурата или някакво друго последващо действие по одобряването на извършения оглед дотолкова, доколкото в случая може да се изследва и хипотезата дали не се касае и до изземване на съответните вещи.

По отношение извън това чисто формално нарушение на процесуалните правила, моля да имате предвид и пълното несъответствие между записаното в протокола, това, което всеки от Вас може да установи при прегледа на фотоалбума, който съставлява неразделна част от протокола, показанията на поемното лице свидетеля Т., както и показанията на експерта К., който всъщност е изготвил фотоснимките. От разпита на тези две лица, в качеството им на свидетели, се установи, че банкнотите са били местени. Не стана ясно регистрационната табела била ли е поставена на автомобила или е била отнета от същия към момента, когато са пристигнали поемното лице и експерта, като поемното лице твърди, че към момента, в който той е отишъл на него са му показали едно куфарче и са му казали „разпиши“. По-късно били довели едно друго момче, дете работило на баничките, което също

разписало протокола. Е, става ясно, че на първо място, не са разяснени задълженията на поемните лица и защо се налага изобщо тяхното участие при извършването на съответното процесуалноследствено действие. Те не са присъствали по време на самото действие. Експертът К. каза, че е видял поемните лица в края на извършеното действие при разписването на протокола, а пък свидетелят Т. не е посочен да е възприел извършването на фотоснимки. От самите фотоснимки може да видите, че банкнотите разположени една спрямо друга на всяка снимка са разположени по различен начин, включително има и предмети, които на част от снимките ги има, на част от снимките ги няма, които свидетелят К. посочи като битове за въпросния винтоверт. Т.е. по никакъв начин не е документирано установяването на банкнотите на мястото, на което се твърди, че са били пуснати от нашия подзащитен.

По отношение кредитирането на показанията на двамата ключови за обвинението свидетели П. и В., те посочиха, че подзащитният ни е бил с блуза с къси ръкави, като не им е направило впечатление в ръцете си да държи нещо. По делото не се установи той да притежава някакви особени умения като илюзионист, за да извади от някъде тези банкноти. По самите банкноти не са намерени дактилоскопни следи. Да, вярно е, че дактилоскопните следи винаги се явяват косвено доказателствено средство. Но в конкретния случай вещото лице, разпитано пред първоинстанционния съд, изрично посочи, че условията, при които е било извършено действието по огледа, по-скоро благоприятстват отлагането на дактилоскопни следи, отколкото да пречат на един такъв процес. И ненамирането им също е озадачаващо от гледна точка точно на изолираността на показанията на двамата свидетели, които единствено били видели въпросното пускане на банкнотите. Впрочем от разпита и на останалите полицейски служители се установява, че свидетелят В. се е намирал на разстояние, на което трудно можем да си представим при тази слаба осветеност как е успял да възприеме действията, за които дава показания.

Подробни съображения в тази насока сме изложили в допълнението към въззивната жаба и не считам, че същите следва да бъдат преповтаряни. Моля да ги имате предвид при постановяване на Вашия съдебен акт.

По отношение на справедливостта на наложеното наказание и това по

какъв начин са били оценени от първоинстанционния съд смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства следва да отбележим, че каквото поиска представителят на държавното обвинение като вид и размер на наказанието, такова беше и присъденото от първоинстанционния съд. Вярно е, че нашата правна система предвижда мотивите да бъдат изготвени в определен срок след самата присъда, но е ясно, че вътрешното убеждение се формира преди това. Съответно считаме, че в конкретния случай е налице явна несправедливост на наложените наказания.

АДВ. Т.: Уважаеми апелативни съдии, аз Ви моля да уважите изцяло въззивната жаба, подадена от името на подзащитния ни, като отмените обжалваната осъдителна присъда и постановите оправдателен съдебен акт.

Считам, че безспорно се установи, че са допуснати от първата инстанция съществени процесуални нарушения, както и необоснованост на постановената присъда и също така неправилно приложение на материалноправни норми.

Привидно присъдата е мотивирана, като в мотивите си първоинстанционният съд се е постарал да даде отговор на всички възражения и доводи на страните, включително на защитата. Но това е само привидно така. Всъщност както доводите, така и доказателствените средства по делото са анализирани селективно, а не детайлно, не са обсъдени противоречията, които възникват в свидетелските показания на разпитаните свидетели, не са анализирани алтернативни версии за случилото се, не е обсъдено критично значението на първоначалното процесуалноследствено действие, свързано с оглед и изземване на веществени доказателства от местопроизшествието. Считам, че е неправилна тезата на държавното обвинение, заявена в днешното съдебно заседание, че протоколът от оглед било валидно доказателствено средство, тъй като имал всички реквизити, предвидени от закона. Тъкмо напротив, при обикновен прочит на този протокол се установява, че не е спазена разпоредбата на чл. 129, ал. 1 от НПК, която изисква всеки протокол от процесуалноследствено действие да съдържа описание на действията в тяхната последователност. При прочит на протокола установяваме какво съставителят на протокола бил заварил на местопроизшествието, при това без детайлно описание.

На следващо място, нарушена е разпоредбата на чл. 156, ал. 3 от НПК, изискваща отделните стадии на огледа, етапите на огледа, да бъдат разграничени, а именно статичният, свързан с описание на местопроизшествието така както е заварено, и динамичният, свързан със съответните необходими размествания, които също трябва да бъдат отразени в протокола. В случая това не е сторено. Не само това, а както отбеляза защитникът адв. Ж., има противоречия между словесното описание в протокола и приложения снимков материал, от който очевидно се установява това, че са налице размествания, но кой и как е извършил тази намеса в местопроизшествието не става ясно. Нещо повече, самото заварено местопроизшествие е описано изключително оскъдно. Посочено е, че е заварен, установил се е куфар с винтоверт и намиращи се върху него банкноти. Липсва описание на куфара с винтоверт, не е посочено дали в същия са се намирали и други предмети, а това е съществена част от местопроизшествието, не само банкнотите.

Както правилно посочи прокуратурата, дактилоскопните следи, които не са открити върху иззетите банкноти, са косвено доказателствено средство. Но такива са и всички веществени доказателствени средства и единствената гаранция за тяхната доказателствена стойност е именно събирането и изземването им при стриктно спазване на процесуалните правила, които досежно извършването на огледа трябва да гарантират липсата на намеса на местопроизшествието от неоторизирани лица, за да може протоколът, който отразява състоянието на местопроизшествието да има информационен и доказателствен характер по отношение на процеса.

По отношение на свидетелските показания на полицейските служители, на които е базирано обвинението, както и мотивите на обжалваната присъда: Свидетелят П. на практика е единственият служител, който е предприел действия първо по съставяне на акта за установяване на административно нарушение и впоследствие по отнемане на регистрационните табели. Както той самият, така и свидетелят В. потвърдиха, че свидетелят В. не е извършвал никакви съществени действия във връзка с ангажиране на административнонаказателна отговорност и прилагане на принудителна административна мярка. Той не се е намирал и в близост до местопроизшествието в момента, в който се твърди, че подзащитният ми бил

пуснал или подхвърлил съответните банкноти, които се озовали в служебния куфар на свидетеля П.. Следователно от една страна обвинението се явява неясно и неконкретизирано досежно начина, по който е въздействано върху свидетеля В. да се въздържи от съответни действия, които да не извърши по служба, т.е. бездействия, от друга страна самият свидетел В. не е възприел репликите, които се твърди да е отправял подзащитният ми, а именно „имам 200 лв., хайде да се оправим“. Тази реплика е възприета единствено от свидетеля П..

Свидетелят Д. също считам, че не следва да бъде кредитиран, доколкото същият не успя да отговори ясно къде се е намирал към момента на подхвърляне на банкнотите, не твърди да е възприел репликата „имам 200 лв., хайде да направим нещо“, не успя да обясни как е имал зрителната възможност да види какво се случва пред автомобила, който е спрял за проверка, при положение, че той твърди, че се е намирал в близост до един от спрените служебни автомобили, т.е. зад автомобила на „Уникен“ ЕООД, ползван преимуществено от подзащитния ми. Следователно същият не следва да бъде кредитиран като свидетел-очевидец.

Считам, че първата инстанция следваше да направи единствено възможния при така установената фактическа обстановка и при тези допуснати неотстраними нарушения от досъдебното производство за постановяване на оправдателна присъда при приложение на презумпцията за невиновност, тъй като очевидни са противоречията както в свидетелските показания, така и допуснатите видимо от външна страна нарушения при събирането на доказателствените средства на досъдебното производство, които очевидно натежават в полза на подсъдимия и при добавяне на презумпцията за невиновност изводът би следвало да е изцяло в полза на оправдателната присъда, с оглед на което Ви моля да уважите жалбата и оправдаете подсъдимия.

Съдът дава право на лична защита на подсъдимия.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ М.: Присъединявам се изцяло към пледоариите на моите защитници.

Съдът приключва съдебните прения и дава последна дума на подсъдимия.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ М.: Моля да бъде оправдан.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 11.35 часа.

Председател: _____

Секретар: _____